

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΧΑΙΡΕΜΑΡΙΑΣ ἄρχισε νὰ γελᾷ ἀκόρμητα.

— Καταλαβαίνα, εἶπε, καταλαβαίνα, ἀλλὰ μὴ σὲ μέλλει. Δὲ θέλωμε καθόλου τὸ κακὸ σὰς.

— Πᾶρε λοιπόν, μουρούρισε ὁ Ρολάνδος μὲ κάποια δυσπιστία.

Ἀνέβηκαν μερικὲς σκάλες, ἔστρεψαν κἀτι διαδρόμους κ' ἔφτασαν τέλος σ' ἓνα πολὺ περιποιημένο σαλονάκι. Μιά γλυκεῖα θαλασπῆ φωτιᾶς ἀκτινοβολοῦσαν ἐκεῖ μέσα. Στὸ εἶκός ἔκειαν ἓνας παρῶς ἑλᾶ.

Ἐκεῖ ὁ αἰδισμῶτατος Μαθουρίνος τοὺς περιέμενε ἐκεῖ γιὰ νὰ φάνει.

— Καλῶς ἦρθατε, φώναξε μὲλεις μιλῆσαν κ' ἔδωκε τὸ χέρι του ἑκάστῳ ἀπὸ τοὺς λοχαγῶ. Καθίστε, κύριοι. Κοντὰ μου σὰς παρακαλῶ, κἀμε Οὐγενότος.

Ἐκεῖ ὁ Ρολάνδος παρὰ λίγο νὰ εἰπῆ ὅτι ἦταν Οὐγενότος ὅσο καὶ αἰδισμῶτατος του, μὰ κρατήθηκε.

— Ἀγαπῶ τοὺς γενναίους στρατιῶτες ἐξακολούθησε ὁ αἰδισμῶτατος Μαθουρίνος, σὲ ὑποκαθίσει ἐκκλησία καὶ ἂν ἀνήκουον. Ἐθεσθεῖς καὶ μορφομένης φίλος μου, ὁ Χαιρεμαρίας, μὲ μίλησε γιὰ σὰς καί, μὰ τὴν πίστι μου, πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ σὰς γυρίσῃ καὶ νὰ ἰδῶ ἂν τὸ ἄδισμα ἐνὸς βασιλεῦς σὰς τρομῶσει περισσότερο ἀπὸ τὸ γερμᾶσι τῆς πέρας ἐνὸς κύρου.

— Σεβασμῶτατε, εἶπε ὁ εὐχολογῆς, θ' ἀντίσταθαι θαυμαστά καὶ τὸ βαρῆμά σας, ὅπως ἀνέτρεψα τὴν πόρτα, ἀλλὰ τὸ ποτό...

— Χωρίζεται ἡ ταῖστη τέχνη, τὸν διέκοψε ὁ ἐφημέριος μ' ἓνα βρανερὸ γέλιο.

— Τὴν τέχνη αὐτὴ τὴν ἰσοποδισμα καλὰ ἐφαίξε, εἶπε ὁ Χαιρεμαρίας.

— Εἰς ὕγειαν σὰς! φώναξε ὁ Μαθουρίνος μὲ ἄδισμα τῆ μεγάλης ποτήρα του, χωρὶς νὰ πᾶρη ἀκτινοῦ.

— Εἰς ὕγειαν, αἰδισμῶτατε, ἀντίσταθαι ὁ λοχαγὸς μὲ ἄδισμα καὶ τοῦ ποτήρι του μὲ μεγάλη εὐκολία. Αὐτὸ εὐχαρίστησε τὸν ἐφημέριον καὶ φώναξε χαρούμενος:

— Κρατήστε πολεμιστῆς καὶ φηδὸς συμποτῆς! Εὐγὲ λοχαγέ! Ἐκεῖ τελευτάτος συντρεφῶς καὶ πιστοῖ καὶ σὲ προσηλυτῆσι ἐντελῶς.

— Αὐτὸ θὰ σὰς εἶνε πολὺ εὐκω, γιὰτὶ ἐγὼ ὅλα τὰ θερηκεύματα τὰ βροσκο ἐφαίξετα, ἀπάντησε ὁ λοχαγός.

— Λοιπόν, λοχαγέ, τὰ ἀμπέλια ποτίζονται τὸ καλὸ κρασί, μόνο σὰς Καθολικῆς γῆρας ὑπάκουον. Ἐκεῖ ἡ μὲ ἀληθινή θερησεσία εἶνε ἡ Καθολικὴ. Ἄς ποτῆσαι λοιπόν! φώναξε ὁ ἐφημέριος.

Ἐκεῖ...κακεῖ λοχαγῆρα μὲ κάμενον τοὺς...καλοῦς φίλους!...

Μ' ὅλη τὴ πασαρία τῆς μάχης ὁ ἀρχιμάγιστρος τοῦ πύργου βροχῆς τὸν καιρὸ νὰ μὴν ὑστερήσῃ σὸ καθήκον του. Τὸ τραπέζι ποὺ στήθηκε γιὰ τὸ λοχαγὸ, τὸν Μαθουρίνον καὶ τὸν Χαιρεμαρία ἦταν φορτωμένον ἀπὸ πλουσιότατα φαγητά.

Μὲ τρεῖς συνδαιτημένους ῥιχτήσαν οὐτοὺς ἐλκεκτοὺς μεζέδες μὲ ὄρεα. Ὁ Ρολάνδος ποὺ ἀπὸ μέρας τώρα εἶχε νὰ φάη καὶ νὰ πιῆ, τὰ εὐρίσκει ὅλα ἐφαίξετα.

Ὁ πᾶσα ἄδισαζαν σὸ λεπτὸ καὶ ἡ μικουκάλες μὲ τὸ παλῆθ κρασί, σκοπισμένους ἀπὸ τὴν πολυκαιρία, διαδέχονταν ἡ μία τὴν ἄλλη.

Ἦσαν στὰ φρούτα πᾶσι, ὅταν ἡ παρμόνηρη μορφή τοῦ Ὠρελλῶ, τοῦ ἀκολούθησε τοῦ Κοντσταύλου, φάνηκε πίσω ἀπὸ τὸ εἶκός.

— Ἐμπα λοιπὸν μέσα, διαβόλας! τοῦ φώναξε ὁ Μαθουρίνος.

Ὁ ἀκόλουθος μῆτης, βγάζοντας τὸ καπέλλο του.

— Ὁ ἐκλαμπρότατος, εἶπε, σὰς περιμένει.

— Καλὰ...Χοῦμ...Χοῦμ... Ποιὸν εἶπες πᾶς περιμένει; ῥώτησε ὁ αἰδισμῶτατος, στενοχωρημένους πᾶσας.

— Ἐοῦς, αἰδισμῶτατε.

— Ὁ ἐκλαμπρότατος, ἔξεσε πολὺ καλὰ ὅτι αὐτὴν τὴν ὄρα σονηθῆκε ν' ἀπαγγέλλω τὴν προσηυχή μου. Δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀνησυχῶν ἔσαν ἄγιο ἀνθρώποι σὲς θερησετικῆς του ἰνασολήσεως...

Ὁ ἀκόλουθος ἀκούγοντας τὰ ἱηρωτικὰ αὐτὰ λόγια, δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του.

— Ἐμὲνα δὲ φαντάζομαι νὰ μὲ περιμένῃ; εἶπεν ἄξαφνα ὁ λοχαγός.

— Ἄν εἶσθε, ὅπως μοῦ φαίνεσθε, ὁ λοχαγὸς Ρολάνδος Φερουλλιάκ, διοικητῆ τὸν Οὐγενότον, ἀπάντησε ὁ ἀκόλουθος, ἔχον διαταγή νὰ σὰς εἰδοποιήσῃ ὅτι ὁ ἐκλαμπρότατος ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς ἰδῇ.

— Ὁ λοχαγὸς τινάχτηκε κατάπληκτος.

— Ἐμὲνα! φώναξε.

— Μάλιστα.

— Τὰ—τὰ—τὰ, τραύλις ὁ Μαθουρίνος. Κάθισε μὲ στυγνῆ. Ὠρελλῶ, νὰ πῆς ἓνα ποτῆρι κρασί. Ἐχομε δὲ καιρὸ. Τὶ διάβολο! Ἀπόμα εἶμασθε στὰ φρούτα.

— Δὲ μπορῶ νὰ πῶ, σεβασμῶτατε καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ὑπενηθώσω τῆ διαταγῆ τοῦ κυρίου μου, εἶπε ὁ Ὠρελλῶ. Σὰς περιμένει τώρα, ἄρῃσως...

— Ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη, ἔα πάμε μουρούρισε μὲ ἐγκαρτέγηθη ὁ ἐφημέριος.

Ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ τὴν αὐλὴ, ὁ λοχαγὸς εἶδε τοὺς στρατιῶτες του σὲ τρομαρὴ ἀταξία. Ἄλλοι κοιμοῦνταν, ῥοχαλίζοντας ἀπᾶνου στὰ τραπέζια, ὅπου πρὸ ὀλίγου εἶχαν φῶσι, ἄλλοι εἶχαν ξεπλοθῆ καταγῆς κ' ὅσοι βαστοῦσαν ἀκόμα, εἶπαν καὶ οὐδριαζαν, ψάλλοντας τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Κλήμεντος: Μορό.

— Ἐ! τιποτένιος κ' ἀνάξιος στρατιῶτες! φώναξε ὁ λοχαγός, ποὺ ἡ εὐθμία του χάθηκε ξεφρενικά. Ποῖος θὰ πίστευε ποτὲ ὅτι αὐτοὶ εἶνε οἱ ἠρωτικοὶ πολεμιστοὶ τοῦ Ἀγκοπήματος!...

— Ὁ Φερουλλιάκ ἀναστήθηκε κατόπιν τὸν Προφήτη καὶ τὴ Νικολέτα Ἀλοῦτου. Μὰ αὐτοὶ εἶχαν φύγει μακριὰ ἀπὸ τὰ ὄρη αὐτὰ.

— Ἄς ἰδοῦμε τι μὲ θέλει ὁ κ. Μονμορανού, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Φερουλλιάκ. Ἄν ἡ μνήμη του εἶνε τόσο ἀδύνατη, ὥστε νάχη ἐξέστη τὸ κακὸ, ποῦ τὸ ἐμαρὰ θ' ἦ ἀρήση ἐλευθεροὶ νὰ φύγῃ καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς χερδαίους, τοὺς Οὐγενότους.

Ὁ Μαθουρίνος, ὁ Χαιρεμαρίας καὶ ὁ λοχαγὸς ἀνέβησαν σὲ λίγῳ στὸ σαλόνι, ὅπου τοὺς περιέμενε ὁ Μονμορανού. Τὸ σαλόνι αὐτὸ χρησίμευε κ' ὡς πινάκοθηρη. Στὸν Φερουλλιάκ, ἂν καὶ δὲν εἶχε ἰδέα τέχνης, ἔμεναν μεγάλῃ ἐντύπωσιν οἱ γύρω πίνακες. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ ἔργα τῶν μεγαλύτερων καὶ τῶν πλέον ὀνομαστώδων ζωγράφων τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Στὸ λοχαγὸ ἔμενε ἰδιαίτερος ἐντύπωσιν ἓνας πίνακας ποὺ παρίστανε τὴν Θεοτόκον μεταφερομένην ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους στὸν οὐρανόν. Ἐθαύμαζε τὴν τέχνην τοῦ ἀριστοτεχνήματος αὐτοῦ, ὅταν ἔβλεπε ἄκουσε νὰ βροντᾷ ἡ φωνὴ τοῦ Κοντσταύλου, ὁ ὁποῖος τοὺς παροῦσε:

— Ἀπὸ ποῦ διάβολο ἐρχεσθε; Ὁ Μαθουρίνος, πλησιάζοντας τὴ σαγήνη αὐτῆ τοῦ λοχαγῶ, τοῦ μουρούρισε σιγανὰ τὸ αὐτὸ:

— Μορθεῖς νὰ εἰπῆς ψήματα, χωρὶς νὰ φοβηθῆς τίποτα.

Στὴν ἐρώτησιν ὅμως τοῦ Μονμορανού ἀπάντησε ὁ Χαιρεμαρίας λυγίζοντας τὴ μέση του σὲ μὲ βραδὴ ὑπόκληση:

— Ἐκλαμπρότατε, ὁ Θεὸς ἐχει εἰπῆ αὐτὰ τὰ θεία λόγια: — Ὁπου ὄσο ἡ τρεῖς ἠγμένον ἐν τῷ ὄνοματι μου κἀγὼ ἐν μέσῳ ὑμῶν. Λοιπὸν ὁ αἰδισμῶτατος Μαθουρίνος, ὁ ἀείκτιστος λοχαγὸς καὶ ἐγὼ ὁ ἀνάξιος, συναντηθήματε καί...συστήθημασε γιὰ κάποιο θεολογικὸ ζήτημα!

— Μπὰ! Καθὼς βλέπω μάλιστα, ἡ συζήτησις σὰς ἄναψε, εἶπε ὁ Κοντσταύλος.

— Ὡ! ἦταν πολὺ θερμῆ, ἐκλαμπρότατε, μουρούρισε ὁ Μαθουρίνος.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, αἰδισμῶτατε Μαθουρίνη, εἶπε χαμογελῶντας ὁ Μονμορανού. Καί ἄμεσως γυρίζοντας πρὸς τὸ Χαιρεμαρία, διέταξε:

— Κύριε Χαιρεμαρία, ἐτοιμάσου. Σὲ μιά ὄρα φεύγεις γιὰ τὸ Μπρεντά. Εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶς αὐτὸ τὸ γράμμα μου κύριε Ἰάκωβῳ Ἀνεμπῶ. Ὁ κ. Ἀνεμπῶ εἶνε ὁ διοικητῆς τῶν βασιλικῶν γυλερῶν. Τοῦ γράψω ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπίβασιν τῶν Οὐγενότων. Κάμε γλήγορα, γιὰτὶ θὰ σὲ χρειαστοῦμε στὴ δικὴν τῆς Βάζας.

— Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ δὲν εἶνε πλειομένη, ἐκλαμπρότατε, εἶπε ὁ Χαιρεμαρίας.

— Ὁχι. Πρέπει νὰ τὴ διαβάσῃς προηγουμένως στοὺς Οὐγενότους. Πήγαναι! διέταξε ὁ Κοντσταύλος.

Ὁ Χαιρεμαρίας ἔφυγε.

— Σεβασμῶτατε, εἶπε ὁ Μονμορανού στὸ Μαθουρίνον, μετὰ δυὸ μέρας φεύγομε γιὰ τὴ Βάζα. Σὰς παρακαλῶ τὸν Ὠρελλῶ νὰ σὰς βοηθήσῃ νὰ ἐτοιμάσῃτε τίς ἀποσκευὰς σας.

— Καί ἀπὸ τῆ Βάζα, ἐκλαμπρότατε, θὰ γυρίσομε πάλι ἔδω;

— Ὁχι, θὰ πάμε σὸ Καντιλῶ.

— Πόλυ καλὰ, ἐκλαμπρότατε, εἶπε ὁ Μαθουρίνος καὶ βῆμα, μουρούριζοντας μέσα στὰ δόντια του:

— Ὁλα αὐτὰ μορθεῖται νὰ μοῦ τὰ παραγγέλλῃ μὲ τὸν ἀκόλουθόν του καὶ νὰ μὴ μὲ σημάσῃ ἀπὸ τὸ τραπέζι!

(Ἀκολουθεῖ)

Παρίστανε τὴν Θεοτόκον μεταφερομένην εἰς τοὺς οὐρανοὺς...

